

Hanoch Levin PŁOMIENŃ ŻĄDZY (Yakish ve-Poupche)

Premiera: 1 października 2015

Gala premierowa 4 października 2015

Tłumaczenie: Ela Sidi

Reżyseria: Małgorzata Bogajewska

Scenografia i kostiumy: Anna Chadaj

Muzyka: Bartłomiej Woźniak

Choreografia: Jacek Wazelin

Reżyseria światel: Marek Oleniacz i Małgorzata Bogajewska

Asystent reżysera/ inspicjent/ sufler: Joanna Jaworska

Występują:

JAKIŚ HUSZPISZ – BIEDNY I BRZYDKI MŁODZIENIEC Wojciech Leonowicz; ON-HUSZPISZ – JEGO OJCIEC Piotr Róžański; ONA-HUSZPISZ – JEGO MATKA Małgorzata Piskorz; PUPCZE CHRUPCZE – BIEDNA I BRZYDKA DZIEWCZYNA Ewelina Starejki; ON-CHRUPCZE – JEJ OJCIEC Krzysztof Bochenek; ONA-CHRUPCZE – JEJ MATKA Ewa Mitoń; CHAPTON KRUDICER – SZWAGIER Michał Kościuk; LEIBECH – SWAT Marek Kałużyński; TURKWELT – UMIERAJĄCY STARUSZEK/ TROMPELAZ – BARON Adam Szarek; FORSEDES – BRZYDKA PROSTYTUTKA/ SZAMPINJE-SZANDILJE – PIĘKNA KSIĘŻNICZKA Kamila Klimczak

Nieważne, czy tego chcemy, czy nie, jego sztuki otwierają okna naszych dusz – napisał w londyńskim „Guardianie” recenzent podsumowujący pisarstwo Hanocha Levina, izraelskiego dramaturga i reżysera. Premiera jego „smutnej komedii” *Płomień żądz*y rozpoczyna już dwunasty sezon działalności Sceny na Sarego7.

Levin – czuły i krytyczny, liryk i rewolucjonista – w wygodnej formie teatralnej groteski opisuje małą zamkniętą społeczność miasteczka o swojsko brzmiącej nazwie Flaczki. We Flaczkach mieszka Jakiś, który przedstawia się w ten sposób: „Jestem nieszczęśliwy. Nie mam kobiety – bo od stóp do głów jestem brzydki – i nie mam pieniędzy, które zakryłyby moją brzydotę”. Czy Jakisiowi uda się znaleźć odpowiednią partnerkę, widzowie dowiedzą się śledząc losy prowincjonalnych mieszkańców Flaczek i Palaczynek.

Opowieść o Jakisiu i Pupcze na scenę przynosi Małgorzata Bogajewska, nagrodzona w tym roku podczas Ogólnopolskiego Konkursu na Wystawienie Polskiej Sztuki

Współczesnej za reżyserię „Taty” Artura Pałygi zrealizowanego w Teatrze Bagatela (również Scena na Sarego 7).

O przygotowanym przez siebie spektaklu reżyserka mówi między innymi tak: *To historia dwójki brzydkich ludzi spotykających się w momencie, kiedy bardzo by chcieli być z kimś, kogo mogliby kochać. To opowieść o życiowych dysproporcjach; o tym, co nas spotyka w życiu i z czym musimy się mierzyć, a naszymi marzeniami. Płomień żądzy opowiada także o wyobrażeniu tzw. „lepszego życia”, które budujemy na podstawie filmów, reklam, pięknych zdjęć. W tych wyobrażeniach nie ma brzydoty, choroby, cierpienia. Obraz i zarazem potrzeba „wielkiego świata” nie są jednak wykreowane przez nas samych. Są narzucane przez massmedia.*

Hanoch Levin, urodzony w 1943 roku w Tel Awiwie, w ortodoksyjnej rodzinie polskich Żydów, która przyjechała do Palestyny osiem lat wcześniej, od dziecka przejawiał zdolności literackie. Najpierw był uczniem szkół religijnych, a potem studentem literatury hebrajskiej i filozofii na Uniwersytecie w Tel Awiwie. Debiutował krytykującymi izraelskie społeczeństwo wierszami i artykułami w piśmie studenckim „Jeż”. Nie zważając na burze, które wywoływały jego teksty, w przygotowanych przez siebie i przyjaciół pierwszych spektaklach kabaretowych naigrywał się z młodych narodowych izraelskich świętości.

Obrazoburcza dla części Izraelczyków kabaretowa twórczość Levina rozpoczęła trwającą 30 lat najpierw dramatopisarską, a później i reżyserską karierę. Pięćdziesiąt sześć dramatów, które napisał, charakteryzują *nowe i nieoczekiwane środki ekspresji, zaskakujące publiczność satyryczne skojarzenia, fantastyczne opowieści oraz niezwykle nasycone obrazy poetyckie i wizualne* – jak napisał znawca jego utworów Freddie Rokem.

Lekceważony i nie brany na serio na początku swej twórczej drogi Levin z czasem stał się dla całych pokoleń izraelskich widzów ważnym, bo wiele mówiącym o nich i ich życiu, dramatopisarzem i reżyserem.

Czerpiący pełnymi garściami z europejskiego teatru Brechta, Becketta, Pintera czy Ionesco, stworzył przemawiający indywidualnym, pełnym gorzkiej ironii językiem własny teatralny świat. Zmarł w 1999 roku.

To, co najbardziej charakteryzuje twórczość Levina, to właśnie kapitalny język. Unikatowy, oparty na budowie zindywidualizowanych dialogów, krótkich celnych zdaniach, przekleństwach, powtórzeniach i piosenkach-komentarzach, wyróżnia i określa jego dramaty. Zaludnione są pochodzącymi najczęściej z emigracji, obciążonymi wspomnieniami starych ojczyzn bohaterami, których podglądamy w intymnych sytuacjach, kiedy to wciąż marzą o czymś, co mogliby zrobić i osiągnąć.

Czuły i krytyczny, liryk i rewolucjonista, w wygodnej formie teatralnej groteski opisuje małe zamknięte społeczności z ich melancholijną, prowincjonalną mentalnością, przez którą zawsze pragną czegoś innego niż mają.

Małgorzata Bogajewska studiowała prawo na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, aktorstwo w poznańskiej Akademii Sztuk Wizualnych oraz scenopisarstwo w Camerimage Film School w Toruniu. Jest absolwentką Wydziału Reżyserii Dramatu Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie (2002). W latach 2004 – 6 pełniła funkcję dyrektora artystycznego Sceny Dramatycznej Teatru Jeleniogórskiego im. Cypriana Kamila Norwida.

Debiutowała jeszcze jako studentka reżyserii „Powrotem” Jerzego Łukosza w Lubuskim Teatrze im. Leona Kruczkowskiego w Zielonej Górze (2001). W ciągu kilkunastu lat pracy artystycznej wyreżyserowała ponad 30 spektakli; w tym dla Teatru Bagatela: „Barbelo, o psach i dzieciach” Biljana Srblijanović, „Oblężenie” Jewgienija Griszkowca, „VIP – a” Stiga Larssona, wielokrotnie nagradzanego „Tatę” Artura Pałygi oraz „Płomień żądzy” Hanocha Levina.

Wśród premier, które ma na swym koncie, dominują współczesne dramaty, m.in.: „Tlen” Iwana Wyrupajewa (Teatr Powszechny, Warszawa, 2003), „Jednocześnie” Jewgienija Griszkowca (przedstawienie impresaryjne, 2004); „Testament psa” Dei Loher (Teatr Polski, Bydgoszcz, 2005), „Dotyk” Marka Modzelewskiego (Teatr Powszechny, Warszawa, 2005), „Osaczeni” Władimira Zujewa (Teatr im. S. Jaracza, Łódź, 2007), „Daily Soup” Amanity Muscarii (Teatr Narodowy, Warszawa, 2007), „Bóg mordu” Jasminy Rezy w warszawskim Teatrze 6. Piętro (2012), „Jajo węża” Ingmara Bergmana (Teatr im. S. Jaracza, Łódź, 2012) czy „Dwoje biednych Rumunów mówiących po polsku” Doroty Masłowskiej w Teatrze Studyjnym PWSFTviT w Łodzi (2013). Po twórczość Levina sięgnęła już, realizując w warszawskim Teatrze Dramatycznym „Wzrusz moje serce” (2015).

Małgorzata Bogajewska jest laureatką licznych nagród teatralnych, m.in.:

- 2002 – VIII Ogólnopolski Konkurs na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej – wyróżnienie za reżyserię spektaklu „Powrót”;
- 2004 – XIII Międzynarodowy Festiwal Teatralny „Zderzenie” w Kłodzku – Grand Prix dla monodramu „Jednocześnie”; XXXIII Festiwal Monodramu WROSTJA – Grand Prix dla monodramu „Jednocześnie”;
- 2006 – XII Ogólnopolski Konkurs na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej – nagroda za reżyserię spektaklu „Dotyk”;
- 2007 – VI Festiwal Prapremier w Bydgoszczy – Nagroda Dziennikarzy dla spektaklu „Osaczeni”;
- 2008 – VIII Festiwal Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość Przedstawiona” w Zabrze – nagroda za reżyserię, Grand Prix i Nagroda Publiczności dla spektaklu „Osaczeni”;
- 2010 – XXVIII Festiwal Szkół Teatralnych w Łodzi – Nagroda Zespołowa dla spektaklu „Plastelina”;
- 2015 – X Festiwal Sztuk Współczesnych R@port w Gdyni – Nagroda Publiczności dla spektaklu „Tato”; XXI Ogólnopolski Konkurs na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej – nagroda za reżyserię spektaklu „Tato”;
- 2015 – łódzka Złota Maską dla spektaklu „Ich czworo”.